

vůli pachatelově, v rozsudku není však zjištěno, že Ruth Sch-ová dlela u obžalovaného za celého výjevu dobrovolně, ač měla možnost jíti neb odběhnouti kdykoli jinam, a že ji jeho jednání ani v nejmenším nezařazilo. Žádné z těchto výtek nelze přiznati oprávnění, jelikož názory, které došly jimi výrazu, jsou vesměs právně mylné. Spadát' pod ustanovení § 128 tr. zák. každé za účelem pohlavního ukojení předsevzaté zneužití těla dítěte; netřeba, by ho bylo zneužito právě pohlavním údem, nebo naopak, pokud jde o jeho vlastní pohlavní úd, nýbrž stačí, bylo-li pachatelem k podráždění jeho pohlavní smyslnosti zneužito i některé jiné části těla dítěte třeba oděvem zakryté. Nesejde tudíž, pokud jde o posuzený případ, ani na tom, zda měl obžalovaný ve chvíli, kdy na dítě kýval, pohlavní úd ztopořený, což ostatně ani rozsudek nezjišťuje, ani na tom, že se dítě dotýkalo břichem břicha obžalovaného oděného (jen jeho šatů), opak nezjišťuje ani rozsudek. V prvním směru stačilo již rozsudkové zjištění, podle něhož obžalovaný již tehdy, když dítě jednou rukou do lesa vedl, si druhou rukou třel pohlavní úd, pokud pak jde o výstup sám, shledal nalézací soud právem jednání, zakládající skutkovou podstatu zločinu zprznění, v tom, že obžalovaný pro ukojení svých chlípných žádostí sahal dítěti na nahé přirození, dával si je na tělo tak, že se břichem vzájemně dotýkali a že se posléze svým tělem dotýkal zadní části (zadnice) děvčete, konaje při tom pohyby jako při souloži a maje pohlavní úd venku. Zmateční stížnost dovozuje sice ve vývodech, jimiž doličuje důvody hmotněprávní zmatečnosti, že, svědčila-li Ruth Sch-ová, že jí obžalovaný sahal tam, kde chodí na záchod, minila tím patrně zadnici, nehledíc však k tomu, že s onoho shora nastíněného hlediska by ani na tom nesešlo; zmateční stížnost zamlčuje, že svědkyně při témže svém výslechu uvedla později výslovně, že obžalovaný jí sahal tam, co chodí na malou stranu. Míjí se tudíž tím spíše cíle pokus zmateční stížnosti, by tento čin obžalovaného byl vyličen jako pouhý čistě mechanický a náhodný pohyb; tvrzením samotným ocitá se zmateční stížnost v přímém rozporu se skutkovým zjištěním rozsudkovým, podle něhož obžalovaný sahal dítěti zejména i na nahé přirození úmyslně a k ukojení svých chlípných žádostí. Pokud posléze jde o onu posléz uvedenou námitku, zmateční stížnost přehlíží, že předpis § 128 tr. zák. chrání proti pohlavnímu zneužití jednak děti ve věku pod 14 let, jednak osoby, které jsou bezbranné nebo v bezvědomí. Děti, nedosáhnoucí věku 14 let, jsou účastny této zákonné ochrany bez rozdílu stejně jako jí požívají i proti útokům, naznačeným v § 127 tr. zák. tak, že skutková podstata zločinu zprznění je dána dokonce i tehdy, když dítě s pohlavním zneužitím svého těla výslovně souhlasilo, tím spíše tedy v souzeném případě, v němž sedmiletá Ruth Scho-á smilné činy obžalovaného i podle toho, co v tom směru uvádí zmateční stížnost a co ostatně i rozsudek zjišťuje, jen trpěla a proti nim ničeho nenamítala. Správně zdůrazňuje v tom směru rozsudek, že šlo o děvče věci neznalé.

Čís. 3670.

Kdy jest pozorovati duševní stav obžalovaného ve veřejném ústavě (čl. I. čís. 6 zák. ze dne 1. července 1927, čís. 107 sb. z. a n.).

Není tu zákonného podkladu pro pozorování duševního stavu obžalovaného a pro podání posudku psychiatry (čl. I čís. 6 zák. čís. 107/1927 sb. z. a n.), dali-li znalci lékaři tím, že podali hned a bez jakýchkoliv výhrad nález (posudek), zřejmě na jevo, že nepokládají případ co do úkolů znaleckých za nesnadný.

Trestní řád nepředpisuje, by duševní stav obviněného byl zkoumán psychiatry, nýbrž nařizuje v § 134 jen, by za předpokladů prvního odstavce tohoto ustanovení byl duševní stav obviněného vyšetřen dvěma lékaři.

Neodolatelným donucením ve smyslu § 2 g) tr. zák. jest kolise zájmů a povinností, při níž může jednající zbaviti sebe nebo jiného těžkého a bezprostředního nebezpečení jen tím, že se dopustí činu trestním zákonem zakázaného. V takovém případě stává se pachatel beztrestným, nezavinil-li stav nouze spácháním trestného činu, není-li povinen snášeti hrozící škodu a není-li hodnota statku obětovaného nepoměrně vyšší než hodnota statku zachráněného.

Porušení předpisu § 319 tr. ř. (§ 344 čís. 6 tr. ř.) pro opomenutí dodatkové otázky na neodolatelné donucení (stav nouze) přicházelo by úvahu jen, kdyby byl onen stav výslovně tvrzen nebo pozitivními výsledky hlavního přelíčení napovězen.

(Rozh. ze dne 20. listopadu 1929, Zm I 469/29.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského trestního soudu v Praze jako soudu porotního ze dne 3. června 1929, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem loupeže podle §§ 190, 194 tr. zák. a přestupkem podvodu podle §§ 197, 461 tr. zák.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost napadá rozsudek porotního soudu důvody zmatečnosti podle § 344, čís. 5 a 6 tr. ř., leč neprávem. V protokolu o hlavním přelíčení je zaznamenáno, že obhájce obžalovaného »učinil návrh ve smyslu § 6 zákona ze dne 1. července 1927, čís. 107 sb. z. a n., a že jej odůvodnil tím, že vzhledem k výsledkům průvodního řízení je třeba, by obžalovaný byl pozorován ve veřejném ústavě a by pak jiní znalci, a to znalci psychiatři, podali posudek. Tento návrh byl podle záznamu téhož protokolu sborovým soudem porotním zamínut s odůvodněním, že v posudku slyšených znalců není rozporů ani nedostatků, které by odůvodňovaly nutnost postupu podle onoho ustanovení zákona. S názorem zmateční stížnosti, že sborový soud porotní zatížil zamítnutím tohoto návrhu rozsudek zmatkem podle § 344, čís. 5 tr. ř., nelze souhlasiti. Při hlavním přelíčení byla přečtena zpráva správy obecné školy v D. ze dne 2. března 1929, podle níž obžalovaný nedoslýchal, časem skoro neslyšel, touto vadou býval spolužákům na posměch, což ho rozčilovalo, docházel špatně do školy, zůstával co do duševních vlastností za jinými žáky, byl nenadaný, po napomenutích odmítl a byl hrubý k učiteli. V této zprávě je dále uvedeno, že v roce 1925 byly

všechny paedagogické prostředky u něho marné a že se doporučuje, by byl vyšetřen jeho duševní stav. Další při hlavním přelíčení přečtená zpráva správy téže školy ze dne 17. května 1929 uvádí o obžalovaném v podstatě totéž a praví mimo to, že obžalovaný nedoslýchal následkem spály. V dotazníku, jejž vyplnila úřadovna pro péči o mládež u okresního soudu v Praze na základě informace okresní péče o mládež v L. a jenž byl též při hlavním přelíčení přečten, jest otázka »je mladistvý tělesně i duševně zdrav?« zodpověděna: »Není, špatně slyší«. Mimo to je v tomto dotazníku uvedeno, že obžalovaný přestál psotník a »andělskou nemoc« (patrně křivici), že se dal těžko přesvědčovati o pravosti věci a že lze míti za to, že neuvážil v souzeném případě (při spáchání loupeže za vinu mu kladené) následky svého jednání. Otec obžalovaného, jenž byl při hlavním přelíčení slyšen jako svědek, udal, že obžalovaný přestál v dětství psotník a »andělskou nemoc«, že však spálu neměl; jinak potvrdil v podstatě totéž, co jest uvedeno v oněch zprávách správy školy, uvedl, že obžalovaný, obdržev dne 17. února 1929 (loupež obžalovanému za vinu kladená byla spáchána následujícího dne) obsílku k okresnímu soudu v Lounech na den 20. února 1929, plakal, byl zarmoucen a v noci blouznil a dne 18. února 1929 ráno zmizel z domu bez zimníku a se již nevrátil; udal dále, že si obžalovaný stěžoval časem na bolení hlavy, býval zádušný a nemohl býti dán do učení, protože špatně slyší, a dodal, že má za to, že obžalovaný není normální. Obžalovaný sám udal při hlavním přelíčení, že je doma pět dětí (ač má podle onoho dotazníku jen dva sourozence), tvrdil, že v den před odchodem z domova večerel jen kávu a housku, že dne 18. února 1929 ráno odešel z domova bez snídaně, že neměl s sebou nic k jídlu, zejména ani chleba, že tenkrát nemrzlo (později tvrdil sám, že tenkrát mrzlo), že měl v době, kdy potkal Rudolfa V-u, velký hlad, že udeřil V-u klackem do hlavy, že však ho nechtěl udeřiti a zejména omráčiti, opravil tento údaj k dotazu předsedovu v ten smysl, že nechtěl V-u omráčiti, udal dále, že si nepředstavil, že V-a po ráně padne, tvrdil, že si klacek vzal před tím proto, by se o něj opíral, ježto ho po chůzi trvající 10 hodin bolely nohy a ježto si nemohl odpočinouti, protože byl sníh a mrzlo, že šel po celou dobu rychle, aby se zahřál, a že se tím unavil; uvedl, co učinil s věcmi, jež odebral V-ovi, který ležel omráčen na zemi, udal mimo jiné, že z domova odešel také proto, že mu otec nedovolil dne 17. února 1928 jíti do biografu, a vysvětlil posléze skutečnost, že si dal před četnictvem a před okresním soudem v Kralovicích falešné jméno tím, že se bál udati pravé jméno, poněvadž si myslel, že bude, udá-li své jméno, dopraven k rodičům, a skutečnost, že před řečeným okresním soudem tvrdil, že mu zemřeli, když mu bylo 13 let, oba rodiče a že od té doby chodí sám světem, tím, že se bál vrátiti se domů. Lze připustiti, že některé z oněch, stížností zdůrazňovaných údajů zpráv správy obecné školy, řečeného dotazníku, svědka Josefa H-ho a obžalovaného samotného nasvědčovaly tomu, že je tu v § 134, odst. 1 tr. ř. uvedený předpoklad pro vyšetření duševního stavu obžalovaného. Nelze však přisvědčiti názoru zmateční stížnosti, že řečené, při hlavním přelíčení najevo vyhlé okolkosti a další stížností zdůrazňovaná skutečnost, že obžalovanému bylo v době, kdy se dopustil činů za vinu mu

kladených teprve 16 let a že byl v pubertě, ospravedlňovaly obhájcův návrh, by duševní stav obžalovaného byl pozorován ve veřejném ústavě, neboť navržené opatření jest podle jasného doslovu a smyslu čl. I., čís. 6 zák. ze dne 1. července 1927, čís. 107 sb. z. a n., zaříditi jen, nelze-li pozorování duševního stavu obviněného provésti jinak, a svrchu řečené, při hlavním přelíčení na jevo vyšlé okolnosti nepoukazovaly podle své povahy nikterak k tomu, že je tu dán tento předpoklad.

Snaží-li se stížnost dále dokázati, že návrhu obhájcovu mělo býti vyhověno i proto, že ve zprávě četnické stanice v D. ze dne 4. března 1929 jest uvedeno, že obžalovaný je duševně obmezenější, že je vznětlivé povahy a jaksi zatvrzelý, jakož i proto, že obžalovaný činil při hlavním přelíčení dojem člověka duševně nezdravého a nenormálního, že se vůbec nedovedl hájiti, že se díval otupěle, na otázky odpovídal teprve po dlouhé době a otázkám zřejmě nerozuměl, jest jí připomenouti, že ona zpráva četnictva nebyla podle protokolu o hlavním přelíčení přiněm čtena a že v protokole není ani zaznamenáno, že obžalovaný činil při hlavním přelíčení dojem stížností tvrzený a že se choval způsobem v stížnosti uvedeným. Ostatně by i tyto skutečnosti nasvědčovaly jen tomu, že je třeba, by byl vyšetřen duševní stav obžalovaného, nikoli však tomu, že duševní stav obžalovaného nelze vyšetřiti jinak než pozorováním ve veřejném ústavě. Zkoumání duševního stavu obžalovaného bylo skutečně zařízeno. Z protokolu o hlavním přelíčení vysvítá, že při hlavním přelíčení byl přečten nálezn soudních lékařů Dr. P-a a Dr. K-a, kteří vyšetřiti za přípravného vyšetřování jako znalci duševní stav obžalovaného, a že pak podali znalci soudní lékař Dr. P. a policejní lékař Dr. T. souhlasně posudek v ten rozum, že obžalovaný není nijak dědičně zatížen, že nebyly u něho zjištěny známky duševní choroby, že je správně orientován časem i místem, že jeho paměť je dobrá, že jeho usuzování je správné a logické, že výbava představ je u něho volná a beze stop bludů, že obžalovaný nejeví ani hrubší defekty v ohledu mravním, že je podle toho duševně zdrav a že byl též v době spáchání trestných činů za vinu mu kladených duševně zdrav a může za ně zodpovídati, že však lze vzhledem k tomu, že bylo potvrzeno, že obžalovaný vykonal za hladu a mrazu cestu 8—10 hodin pěšky a že byl v noci před tím rozčilen tou měrou, že blouznil, připustiti, že byl v době činu (v době, kdy spáchal zločin loupeže za vinu mu kladený) duševně tak se slaběn, že lze jeho tehdejší duševní stav postavit na roveň »midlému rozumu« (§ 46 a) tr. zák.), takže jeho přičetnost byla tehdy obmezena, nikoli však vyloučena, a že tento duševní stav pominul do následujícího rána, když se obžalovaný vyspal. Zmateční stížnost je toho názoru, že duševní stav obžalovaného byl vyšetřen takovým způsobem, že onen posudek nelze pokládati za spolehlivý, a že spolehlivý posudek o duševním stavu obžalovaného mohl by býti podán jen psychiatry po delším pozorování obžalovaného ve veřejném ústavě, poněvadž prý souzený případ je co do úkolů znaleckých nesnadný. Stížnost namítá v tomto směru především, že duševní stav obžalovaného nebyl vyšetřen psychiatry, nýbrž že byl zkoumán jen policejními lékaři. Dále tvrdí, že znalci, kteří byli za přípravného vyšetřování pověřeni vyšetřováním duševního stavu obžalovaného, prohledli obžalovaného jen dne 3. dubna

1929, obmezili se při tom na tělesné vyšetření obžalovaného, a nechali v nálezu, jež pak ihned podali, nepovšimnutými shora řečené zprávy správy obecné školy v D., zejména zprávy školy o spále obžalovaného. Znalec Dr. T., jenž prý byl vedle znalce Dr. P., který zkoumal duševní stav obžalovaného již v přípravném vyšetřování, při hlavním líčení slyšen, obmezil prý se při hlavním líčení rovněž jen na povšechnou a zběžnou prohlídku obžalovaného. Oba tito posléze řečení dva znalci podali prý při hlavním líčení posudek, aniž přihlíželi ku shora řečeným, ve zprávách správy školy uvedeným skutečnostem, zejména ke skutečnosti, že obžalovaný přestál spálu, a k řečeným, svědkem Josefem H-ým potvrzeným skutečnostem, najmě k tomu, že tento svědek v souhlase s údaji obžalovaného potvrdil, že si obžalovaný stěžoval časem na bolení hlavy, a mimo to udal, že obžalovaný býval zádušný. Dále tvrdí stížnost, že je tu rozpor mezi posudkem, jenž byl dne 3. dubna 1929 podán znalci, kteří byli v přípravném vyšetřování pověřeni zkoumáním duševního stavu obžalovaného, a mezi posudkem podaným znalci při hlavním líčení slyšenými; neboť v onom posudku je prý uvedeno, že obžalovaný je a byl duševně úplně zdrav, kdežto prý posudek při hlavním líčení podaný zní v ten smysl, že obžalovaný je duševně méněcenný. Posléze poukazuje stížnost k tomu, že sborový soud porotní dal porotcům, ač to vůbec nebylo navrženo, k I. hlavní otázce na zločin loupeže podle §§ 190, 194 tr. zák., dodatkovou otázkou na stav § 2 písm. c) tr. zák., a vyslovuje při tom názor, že sborový soud porotní tím dal na jevo, že obžalovaný činil při hlavním líčení skutečně dojem člověka chorého.

Stížnosti nelze ani tu přiznati důvodnost. Především jest zdůrazniti, že lékaři Dr. P. a Dr. K. jsou podle spisů soudními lékaři, nikoli tedy policejními lékaři, a že Dr. T., jenž jest policejním lékařem, byl v souzeném případě slyšen jako soudem ustanovený znalec. Namítá-li stížnost, že tito tři znalci nejsou psychiatry, jest jí připomenouti, že trestní řád nepředepisuje, by duševní stav obviněného byl zkoumán psychiatry, nýbrž nařizuje v § 134 jen, by za předpokladů prvního odstavce tohoto ustanovení byl duševní stav obviněného vyšetřen dvěma lékaři. K poměrné nesnadnosti posuzování duševního stavu přihlíží trestní řád tím způsobem, že v § 134 odchylně od ustanovení § 118 předepisuje, by bylo zařízeno vyšetřování duševního stavu vždy dvěma lékaři. Ze spisů není patrné, jak dlouho trvala prohlídka obžalovaného znalci Dr. P-em a Dr. K-em dne 3. dubna 1929 předseztatá a jak dlouho trvala prohlídka, již byl obžalovaný při hlavním líčení podroben znalcem Dr. T-ým. Než, i kdyby bylo nepochybným, že prohlídka obžalovaného byla v obou případech v poměrně krátké době vykonána, nebylo by lze z toho důvodně dovozovati, že posudek při hlav. líčení podaný je nespolehlivý; neboť bylo jen na ustanovených znalcích, by posoudili, zda provedené vyšetřování duševního stavu obžalovaného stačí, by byl podán spolehlivý posudek. Tvrzení stížnosti, že se znalci, kteří zkoumali v přípravném vyšetřování duševní stav obžalovaného, obmezili na tělesné vyšetření obžalovaného, odporuje obsahu nálezu jimi podaného. Z tohoto nálezu vysvítá dále, že tito znalci přihlíželi i k údajům zprávy správy obecné školy v D. ze dne 2. března 1929. O spále, již obžalo-

vaný podle tvrzení stížnosti přestál, nemohli se znalci v nálezu zmíniti, neboť o spále obžalovaného stala se v tomto trestním řízení poprvé zmínka teprve ve zprávě správy obecné školy v D. ze dne 17. května 1929, tedy ve zprávě, která byla podána teprve po vyšetření duševního stavu dne 3. dubna 1929 vykonaném. Podle protokolu o hlavním líčení byli znalci Dr. P. a Dr. T. přítomni výslechu obžalovaného a svědka Josefa H-ého a byli přítomni hlavnímu líčení i v době, když byly při něm čteny ony zprávy správy školy. Nereagovali-li tito znalci za tohoto stavu věci ve svém posudku zvláště na stížností zdůrazňované údaje oněch zpráv a svědka Josefa H-ého, dali tím zřejmě na jevo, že tyto údaje nemohou nic měniti na posudku znalci podaném. Pokud zejména jde o údaj zprávy správy školy ze dne 17. května 1929, že obžalovaný nedoslýchá následkem spály, nemusili se jím znalci ve svém posudku obírat již proto, že otec obžalovaného při hlavním líčení jako svědek výslovně potvrdil, že obžalovaný spálu neměl. Posudek znalci Dr. P-em a Dr. T-em dne 3. dubna 1929 podaný nebyl podle protokolu o hlavním líčení při hlavním líčení vůbec čten. Ostatně neprohlásili znalci Dr. P. a Dr. T. v posudku při hlavním líčení podaném, že obžalovaný je duševně méněcenný, nýbrž prohlásili, že obžalovaný je a byl v době spáchání trestných činů za vinu mu kladených duševně zdrav, a připustili jen, že duševní stav obžalovaného v době spáchání loupeže lze z důvodů jimi uvedených postavit na roveň »mdlému rozumu«, při čemž měli zřejmě na mysli polehčující okolnost podle § 46 a) tr. zák. Pokud dále jde o skutečnost, že sborový soud porotní dal porotcům onu dodatkovou otázku, již porotci ostatně zodpověděli záporně, stačí poznamenati, že tato skutečnost není takového rázu, by z ní mohlo býti důvodně dovozováno, že posudek znalci při hlavním líčení podaný je nespolehlivý. Výtky stížností nálezu a posudku znalců činěné nejsou tudíž odůvodněny. Co se pak týče otázky, zda tu šlo o případ co do úkolů znaleckých nesnadný a zda bylo z tohoto důvodu třeba, by obžalovaný byl po delší dobu pozorován a by byly o jeho duševním stavu podány nález a posudek psychiatry, jest uvést, že znalci, jimž bylo i k této otázce přihlížeti a na jejichž úsudku v tomto směru hlavně záleželo, dali tím, že podali v souzeném případě ihned bez jakýchkoli výhrad nález pokud se týče posudek, zřejmě na jevo, že nepokládají případ co do úkolů znaleckých za nesnadný a že pokládají další pozorování duševního stavu obžalovaného za zbytečné. Z toho plyne, že při hlavním líčení nevyšlo na jevo, že provedené vyšetřování duševního stavu obžalovaného v souzeném případě nestačí a že pozorování duševního stavu obžalovaného nelze provést jinak než pozorováním obžalovaného ve veřejném ústavě. Podle toho nebylo tu zákonného podkladu pro opatření obhájcem navržené (čl. I, čís. 6 zák. ze dne 1. července 1927, čís. 107 sb. z. a n.). Zamítl-li tedy sborový soud porotní onen návrh obhájce obžalovaného, nezkrátil tím nikterak obhajobu a nazařídil rozsudek zmatkem podle § 344, čís. 5 tr. ř.

Zmatek podle § 344 čís. 6 tr. ř. shledává stížnost v tom, že sborový soud porotní porušil předpis § 319 tr. ř., nedav porotcům k I. hlavní otázce na zločin loupeže podle §§ 190, 194 tr. zák. dodatkovou otázku na neodolatelné donucení podle § 2 písm. b) tr. zák. Stížností tvrzené

porušení § 319 tr. ř. přicházelo by tu v úvahu jen, kdyby bylo po rozumu tohoto ustanovení zákona »tvrzeno«, že obžalovaný spáchal zločin z neodolatelného donucení (ve stavu nouze) podle § 2 písm. g) tr. zák., kdyby tento stav byl výslovně tvrzen neb alespoň pozitivními výsledky hlavního líčení napovězen. Tohoto předpokladu tu však nebylo. Neodolatelným donucením ve smyslu § 2 písm. g) tr. zák. jest kolise zájmů a povinností, při níž může jednající zbaviti sebe nebo jiného těžkého a bezprostředního nebezpečí jen tím, že se dopustí činu trestním zákonem zakázaného. V takovém případě stává se pachatel beztrestným, nezavinil-li sám stav nouze spácháním trestného činu, není-li povinen snášeti hrozící škodu a není-li hodnota statku obětovaného nepoměrně vyšší než hodnota statku zachráněného. Jak bylo shora řečeno, tvrdil obžalovaný při hlavním přelíčení, že vykonal před spácháním souzeného činu pěšky cestu 10 hodin, že nastoupil cestu bez snídaně, neměl s sebou nic k jídlu, měl v době, kdy potkal Rudolfa V-u, velký hlad, byl rychlou chůzí za mrazu unaven a opíral se proto při chůzi o klacek, který cestou našel. Tyto údaje obžalovaného byly, pokud jde o délku cesty obžalovaného v podstatě potvrzeny svědkem Emilem V-ou při hlavním líčení. Dále prohlásili znalci při hlavním líčení slyšení v posudku, že lze připustiti, že obžalovaný byl v době, kdy spáchal čin tu v úvahu přicházející, duševně tak seslaben, že lze říci, že byl tehdy »mdlého rozumu«. Tuto skutečnost má patrně stížnost na mysli, mluvíc ve vývodech, vztahujících se k důvodu zmatečnosti podle § 344, čís. 6 tr. ř., o duševní méněcennosti obžalovaného. Ani těmito stížnostmi zdůrazňovanými údaji obžalovaného, svědka V-ě a znalců, ani ostatními shora řečenými výsledky hlavního přelíčení (tvrzení stížnosti, že obžalovaný vždy tvrdil, že neví, proč čin spáchal, nemá ve spisech opory) nebyl však napovězen stav odpovídající pojmu neodolatelného donucení (stavu nouze) podle § 2 písm. g) tr. zák.; neboť skutečnosti, že obžalovaný měl velký hlad, že byl dlouho trvající a za mrazu vykonanou chůzí unaven, že byl duševně seslaben a ony ostatní výsledky hlavního líčení nepoukazovaly ještě k tomu, že obžalovaný jednal ve stavu v němž byl jeho život bezprostředně ohrožen a v němž nemohl svůj život zachrániti jinak než právě spácháním zločinu, jehož se dopustil. Nebylo tu tedy zákonného podkladu pro dodatkovou otázku na neodolatelné donucení, takže sborový soud porotní neporušil předpis § 319 tr. ř. a nezatížil rozsudek zmatkem podle § 344, čís. 6 tr. ř., nedav porotcům tuto otázku. Bylo tudíž zmateční stížnost zavrhnutí jako neodůvodněnou.

Čís. 3671.

Prodej zboží daného do komise je podstatou obchodu komisionářského a nemůže sám o sobě — nestal-li se proti výslovně ujednaným smluvním podmínkám — naplniti pojem »zadržení« nebo »přivlastnění« si svěřeného statku ve smyslu § 183 tr. zák.

Jde však o zpronevěru, když si pachatel vědomě protiprávně přivlastnil nebo za sebou zadržel výtěžek za prodané zboží, jenž prodejem zboží vstupuje na místo zboží, za něž ho pachatel docílil.